

NAŠE FARNÍ RODINA

NASZA RODZINA PARAFIALNA

ročník X. / číslo 90.

říjen 2018

úvodník

Milí Farníci, Farnice a Farničata...

Před pár dny jsme vstoupili do měsíce října. Je to měsíc vskutku aktivní. Výuka ve školách již běží v plném proudu, studenti začínají (nebo již začali) svá vzdělávací dobrodružství, všechny kroužky, sbory, skupinky apod. již jsou také rozběhnuté na plné obrátky. A v Církvi? Děti přicházejí každý týden na hodiny náboženství, farní společenství se již setkávají pravidelně, uskutečňují se různé farní akce, poutě, výlety... a na druhou stranu některé „letní“ aktivity pomalu končí.

Říjen se v Církvi zvláštním způsobem věnuje dvěma tématům: Matce Boží a misiím. Po celý měsíc jsou i v naší farnosti nedělní růžencové pobožnosti (vždy v 15:00) vedené našimi kněžími. Modlitba růžence však není pouze nedělní záležitostí. Také během týdne se můžeme scházet v kostele a spolu s ostatními farníky se modlit růženec. Již jste slyšeli v ohláškách, že by bylo velmi dobré, kdybychom si mezi sebou rozebrali vedení modlitby růžence před večerní mší svatou. O co se jedná? O nic víc, než se zapsat na rozpis, před mší přijít do sakristie pro mikrofon (nebo pokud někdo má silný hlas, tak bez) a vést modlitbu růžence. A pokud se vejdu do cca 30 minut i s kratičkým rozjímáním před desátky... klidně... i tyto možnosti tady jsou :) Opravdu se není čeho bát.

Předposlední neděle v říjnu je v naší republice již tradičně věnovaná misiím – především světovým, ale také těm místním (je dobré si někdy uvědomit, že také naše republika je misijní oblastí). Sbírka ze mší této neděle poputuje, skrze Papežská misijní díla, na misijní účely. V naší farnosti budeme mít v tento den možnost přispět na misie také jiným způsobem – skrze farní Misijní Jarnecký. Odpoledne se sejdeme na růžencové pobožnosti a poté se přemístíme na jarmark, do prostředí výrobků, plodů a nabídek nás samotných, tedy karvinských farníků. Bude to zajisté prostor k příjemnému posezení, setkání, rozhovorům, společné zábavě, vzájemnému poznání, a také k přispění na dobrou věc.

Přeji vám všem i sobě, aby tento krásný měsíc byl pro nás dalším krůčkem blíž k sobě navzájem, k Bohu a k ostatním lidem kolem nás.

Terka

Co najdete v tomto čísle

Chvátám, chvátám, nemám chvíli čas

Wzorowa księżniczka

Už si dnes četl KT?

Misie

Milosrdensví...

ZNAMIONA KOŚCIOŁA CHRYSTUSOWEGO:
Świętość Chrystusowego Kościoła

KNIHOVNICKÁ OCHUTNÁVKA

POCHOPIT CÍRKEV:
Biřmování – zcela nepochopené

KDO SI HRAJE, NEZLOBÍ

S KOLÁRKEM (A DĚTMI) V KUCHYNI:
řízečky s lečem

Úmysly mší svatých 08.10.-04.11.2018

CO NÁS ČEKÁ... A NEMINE:

Adorace, pobožnosti, návštěvy nemocných,
liturgický kalendář

Pojed'te s námi na výlet

Program Akademie pro třetí věk 2018-2019

PROŽILI JSME:

Karvinské varhany

fotoreportáž z 3. koncertu

Karvinských varhan

nový „koutek“ Milosrdensví

s. 3

4

5

6

7

9

10

11

12

15

16

18

19

20

21

23

24

Naše farní rodina / Nasza Rodzina Parafialna

Neprodejně. Náklady na jeden výtisk jsou ve výši **17 Kč**.

Texty článků prochází jazykovou korekturou. Obrázky převzaty většinou z internetu.

Vydavatel: Římskokatolický farní úřad Karviná, Pivovarská 2/1, 733 01 Karviná 1, tel.: 596 314 455,
e-mail: nfr@farnost-karvina.cz

Redakce: Tereza Ondruszová (šéfredaktor), Anna Špirková, Eva Steffanová,
Kamila Fašungová, Lucie Zormanová, Mariam Szyja, Markéta Bogoczová,
Monika Káňová, P. Przemysław A. Traczyk, Rostislav Mechur

Příští číslo vyjde: **neděle 28.10.2018**

případné změny budou hlášeny v ohláškách

Uzávěrka: **pátek 19.10.2018**

Chvátám, chvátám,

„Proč pořád spěcháme?“ Na tuto všudypřítomnou otázku jsem jednou dostala jednoduchou odpověď: „Protože musíme.“ Jak moc je to pravda? Všichni víme, že dnešní doba je uspěchaná, stále se za něčím honíme. Za úspěchem, za kariérou a zdá se, že opravdu musíme spěchat, protože kdybychom na chvíli zpomalili, dav nás okamžitě ušlape. A není to myšleno pouze obrazně, zkuste někdy zpomalit v tlačenici v metru. Nebo když jede te autem. Okamžitě se na vás zezadu začne někdo tlačit, předbíhat, případně troubit nebo předjíždět. Lidé začnou být nervózní, protože jim narušujete jejich tempo, na které jsou zvyklí a které nesmí zpomalit, aby se do cíle své cesty dostali včas. Spěcháme všichni, ať už je ten cíl jakýkoli, spěcháme do práce, do školy, na schůzku, do kostela. A nakonec stejně málodky dorazíme načas. Nestiháme nic v termínech, a pak zase spěcháme s dokončením. A tady se znova do popředí dostává otázka: Proč spěcháme?

Na první pohled se zdá, jako by se nám nedostávalo času. Jako by nám ten čas, kdy jsme vzhůru nestáčil na to, abychom stihli všechno, co chceme. Můžeme si náš den naplánovat, ale kolem nás je tolík rušivých ele-

mentů, které nás z našeho plánu jednoduše vytrhnou. V televizi dávají film, na který se už dlouho chceme podívat, přece nevadí, že jednou půjdeme spát později. Jak moc to vadí, zjistíme až ráno, když se ve spěchu ani nestáčíme nasnídat. A když už to stihneme, je přece důležité při snídani zjistit, co se děje ve světě, na Facebooku nebo Instagramu, těch pět minut nás už přece nezbrzdí. Z pěti minut je na jednou deset a ty nám pak chybí při

cestě do práce, takže jsme nuceni opět spěchat. Nemůžeme přece nechat rozečtenou knihu uprostřed kapitoly, zrovna když je to tak napínavé. A pak ve spěchu dobíháme na autobus, domluvenou schůzku a k dalším povinnostem.

Nespěcháme pouze fyzicky, ale také psychicky, v našich myšlenkách. Neustále myslíme na budoucnost, rozebíráme si v hlavě, co se stane, jak budou lidé reagovat, jak bude me reagovat my, jaké budou následky našeho jednání. Je dobré myslet na budoucnost, ale všeho moc škodí. Příčina našeho neustálého spěchu je v tom, že neumíme prožít přítomnost. Často neumíme být vděční za to, co máme právě teď, chceme víc a chceme něco jiného. Měli bychom se umět zastavit, přestat se honit za lepším zítřkem a poděkovat za skvělý dnešek. Zpomalit a netlačit se na ostatní, v koloně nebo na semaforu nenadávat, ale rozhlédnout se kolem sebe. Zítřek sice může být lepší, ale dnešek je zatím to nejlepší, co známe. Proto spěchejme pomalu.

Markéta

nemám chvíli čas

Wzorowa księżniczka

Dawno, dawno temu około 1178 roku za górami za lasami w dalekiej Bawarii urodziła się księżniczka... Tylko że to nie bajka, ale prawdziwa historia świętej Jadwigi Śląskiej, której wspomnienie obchodzimy właśnie 16 października.

Jadwiga otrzymała staranne wychowanie najpierw na rodzinnym zamku, potem zaś w klasztorze benedyktynek w Kitzingen nad Menem (diecezja Würzburg), znany wówczas ośrodku kulturalnym. Do programu ówczesnych szkół klasztornych należała nauka łaciny, Pisma Świętego, dzieł Ojców Kościoła i żywotów świętych, a także haftu i malowania, muzyki i pielęgnowania chorych.

Już jako dwunastolatek, zgodnie z ówczesnymi zwyczajami, wybrano jej męża i tym samym z rodinnego Amer przeniosła się na dwór księcia Bolesława do Wrocławia, by poznać język i obyczaje swojego przyszłego małżonka, Henryka Brodatego.

Henryk Brodaty 8 listopada 1202 r. został panem całego księstwa. Na dworze wrocławskim powszechnie były zwyczaje i język polski. Jadwiga umiała się do nich dostosować, nauczyła się języka i posługiwała się nim. Jej dwór słynął z karności i dobrych obyczajów, gdyż księżna dbała o dobór osób.

Henryk i Jadwiga stanowili wzorowe małżeństwo. Mieli siedmioro dzieci: Bolesława (ur. ok. 1194), Konrada (1195), Henryka (1197),

Agnieszkę (ok. 1196), Gertrudę (ok. 1200), Zofię (przed 1208) i najmłodsze, nieznane z imienia dziecko, ochrzczone w okresie Bożego Narodzenia na zamku w Głogowie w 1208 roku, które prawdopodobnie wkrótce zmarło (według niektórych źródeł był to syn Władysław). Krótko żyło kilkoro dzieci Jadwigi: Bolesław zmarł pomiędzy 1206 a 1208 r., zaś Konrad w 1213 roku. Podobnie dwie córki: Agnieszka i Zofia zostały pochowane przed 1214 rokiem. Tak więc w okres pełnej dojrzałości weszli tylko Henryk i Gertruda.

Ostatnich 28 lat pożycia małżeńskiego małżonkowie przeżyli wstrzemięźliwie, związani ślubem czystości zawartym uroczyście w 1209 roku przed biskupem wrocławskim Wawrzyńcem. Jadwiga miała w chwili składania tego ślubu około 33 lat, a Henryk Brodaty ok. 43 (na pamiątkę tego wydarzenia Henryk zaczął nosić tonsurę mniszą i zapuścił brodę, której nie zgolił aż do śmierci). Małżonkowie dbali o rozwój Kościoła i byli fundatorami wielu kościołów, w tym klasztoru sióstr cysterek w Trzebnicy. Jadwiga prowadziła też działalność dobrotową, starała się o pomoc chorym i ubogim – zorganizowała działalność wędrownego szpitala dla ubogich, otworzyła szpital dla trędowatych w Środzie Śląskiej, kolejną placówkę leczniczą założyła w Trzebnicy.

Po śmierci męża zamieszkała w trzebnickim klasztorze, prowadząc życie karmelitańskie.

dzoną przez jej córkę Gertrudę. Kiedy dowiedziała się o niezwykle surowym życiu swojej siostrzenicy, św. Elżbiety z Turyngii (+ 1231), postanowiła ją naśladować. Do cierpień osobistych zaczęła dodawać pokuty, posty, biczowania, włosienice i czuwania nocne. Przez 40 lat życia spożywała pokarm tylko dwa razy dziennie, bez mięsa i nabiału. W 1238 r. na ręce swojej córki Gertrudy, przełożonej w Trzebnicy, złożyła śluby zakonne i stała się jej posłuszna. Zasłynęła z pobożności i czynów miłosierdzia.

Wyczerpana surowym życiem mniszki Jadwiga zmarła 14 lub 15 października 1243 roku w Trzebnicy w opinii świętości i została pochowana w kościele w Trzebnicy.

Kult Jadwigi rozpoczął się zaraz po jej śmierci. Po odwiedzinach klasztoru w Trzebnicy w 1260 roku legata papieskiego Anzelma rozpoczął się proces kanonizacyjny, popierany przez papieża Urbana IV, który poznął Jadwigę jeszcze jako legat w Polsce. 26 marca 1267 roku papież Klemens IV w kościele dominikanów w Viterbo dokonał kanonizacji Jadwigi, którą zaczęto czcić jako patronkę Polski i całego Śląska. W 1680, na prośbę Jana III Sobieskiego i jego żony papież Innocenty XI rozszerzył kult Jadwigi Śląskiej na cały Kościół katolicki.

Mariam

Źródła: kosciol.wiara.pl

brewiarz.pl

[Rytuał domowy](http://rytualdomowy.pl)

Už si dnes četl KT?

Můj dětský sen byl stát se trafikantou. Záviděla jsem té paní v malé novinové budce tu záplavu novin a časopisů. Dikobraz, Mladý svět, Signál, Stadion... to byly časopisy, pro které jsem byla schopna načístat si budík na pátu a vystát před budkou frontu. Pokud jsem zaspala, měla celá naše rodina smůlu, domů jsem přišla možná tak s Rudým Právem. V naší malé trafice chyběly jedny noviny – Katolické noviny. Chyběly ve více trafikách, obzvlášť v těch karvinských. Katolické noviny byly vydávány od roku 1948, bylo to jediné oficiální periodikum katolické církve na území dnešní České republiky. I přesto, že byly celou tu dobu více či méně pod vlivem tehdejšího režimu, byl jejich náklad minimální. V 80. letech, kdy já jsem tyto noviny objevila, byly

ku rozložila
a četla.

Po revoluci moje malé oblíbené novinové budky zahlily stovky časopisů a stovky novin. Už jsem paní trafikantce nezáviděla. Katolické noviny se přejmenovaly na Katolický týdeník. A vlastně ani nevím, zda byly v běžném trafikantském prodeji. Rozhodně byly k sehnání v kostelech, kde jsem si je někdy pravidelně a někdy méně kupovala. Pravidelnost začala až v roce 2016, kdy na post šéfredaktorky usedla Kateřina Koubová. Týdeník prostě dostal šmrnc. Začali jsme si týdeník

cézí. Neopomijíme také běžnou inzerci, kde se sice už třeba nepotrebujeme s někým seznámit, ale třeba můžeme najít typ na levné ubytování na farách v různých částech naší republiky. Máme rádi jeho tištěnou podobu, ale Katolický týdeník je k dostání také v podobě elektronické. Má také přehledné webové stránky www.katyd.cz, kde si můžete přečíst některé rozhovory zcela zdarma.

pro mě i přes komunistický vliv na obsah, posilou ve víře a našla jsem v nich určitě podnětné články. Bylo to i díky slábnoucí cenzuře a větší odvaze novinářů. Já kupovala Katolické noviny pokaždé, když jsem někde cestovala vlakem. Sehnala jsem je jen v trafice na nádraží. Cítila jsem se odvážně, frajersky a velkou bojovnicí za pravdu a svobodu, když jsem si je provokativně ve vla-

předplácat. Každou středu máme ve schránce čerstvý výtisk a vždy je přečtený ještě týž den. Jsme nadšeni obsahem, redaktory stálými i externími. Máme své oblíbence a na ty se těšíme o to víc. Rádi se ale také dozvídáme veškeré aktuality z domácí i zahraniční církve, čteme veškeré informace a dokumenty Svatého otce. Můžeme nahlédnout a obohatit se o aktuální zprávy ze všech die-

Veliké překvapení pro mě bylo zjištění, že šéfredaktorka Kateřina Koubová je z Karviné. Snad jsme se i někdy potkaly, možná jsme spolu zažily i nějakou tu tajnou přípravu na první svaté přijímání s otcem Leošem Ryškou. Moc vám doporučuji najít si v archivu TV Noe pořad Můj chrám. Kateřina Koubová zde představuje ne jen svůj chrám - kostel Povýšení svatého Kříže v Karviné, ale také své dětství, cestu k víře, své vzdělání a předchozí velice zajímavé zaměstnání, vstup a současné dění v Katolickém týdeníku, jejímž úkolem je vnášet do společnosti jisté hodnoty, kultivovat společnost a přinášet ji naději. Kateřina se v pořadu také dělí o své návštěvy na duchovních obnovách, které ji velice obohacují. Má moc ráda ty, které se dějí v tichosti. Jak sama dodává, v tichu dostáváte vše od početí.

Díky tedy za její práci, vypínám dnes PC, vypínám televizor, vařím si kafe a rozkládám 39. číslo Katolického týdeníku. Těším se na tento odpočinek.

Kamila F.

Misie

V článku, ktorý som pre Vás písala minulý mesiac, som spomínaťa misie. Tentokrát by som Vám o tom povedala viac. Tak mi dovolte podeľať sa s Vami o zážitky, ale hlavne o to, ako Boh koná v životoch ľudí – a to nielen tých, ku ktorým ideme, ale aj v našich životoch.

Rumunskí Slováci

Tohtoročné leto, ako aj pár rokov predtým, som mala tú milosť ísť na misie k Slovákom žijúcim v Rumunske. Prestáhovali sa tam pred niekoľkými desaťročiami a zachovali si jazyk, kultúru i náboženstvo. Rumunsko je prevažne pravoslávna krajina, no títo ľudia si zachovali katolícku vieru. Tí, ku ktorým chodíme my, sa prestáhovali z hornatej oblasti Bihoru do oblasti, kde je úrodnnejšia pôda. Živia sa prevažne pestovaním zeleniny a obilia, ktoré potom predávajú a takýmto spôsobom zarábajú peniaze pre seba i pre deti, aby mohli študovať. Aj keď toho nemajú veľa, sú to ľudia srdeční a podelia sa radi aj s tým málom, čo majú.

Spoločenstvo

Do Rumunska chodíme zo spoločenstva do viacerých dediniek, tento rok aj do mesta Oradea. Ja som bola teraz v dedinke, ktorá s volá Sintea Mica. Zvyčajne ide do každej dedinky šest' až sedem ľudí a kňaz. Dva

týždne sa snažíme poslužiť ľuďom i sebe navzájom. Zažívať spoločenstvo – je to úžasný a požehnaný čas. Ľudia sa občas spýtajú, že ako to, že sa máme tak radi...že to je vidieť :)

Čo sme tam robili?

Hlavným cieľom misií je, ako som už skôr spomínaťa, priniesť týmto ľuďom Krista, priniesť im lásku. Misiám predchádza takmer celoročná príprava – najmä pôstom a modlitbami. Tiež sa každý rok pripravujú stretnutia – pre deti, mladých i dospelých – na konkrétnu tému. Ale počas samotných misií neostávame len pri tématických stretnutiach. Stretávame sa s ľuďmi aj mimo plánovaných stretnutí. Trávime s nimi čas pri ich práci, v ich domovoch, modlíme sa s nimi a za nich, za ich potreby. Snažíme sa ich spoznať, vidieť, čím žijú, pripomenúť im, že ich Boh líbi. Veľa času venujeme detom. Hráme sa s nimi, rozprávame, tancujeme a občas nás učia rumunsky a my ich slovensky :)

A predovšetkým majte lásku...

Pre mňa osobne misie znamenajú veľa...alebo lepšie povedané – títo

ľudia pre mňa znamenajú veľa. Sú takou mojou srdcovou záležitosťou. Naučili ma láske k ľuďom... takej skutočnej. V konkrétnych situáciách. Napríklad v situácii, akou je táto :) Už som spomínaťa, že ľudia sa tam živia prevažne polnohospodárstvom. Teda stačí „suché leto“ a úroda je o to menšia. Boli sme tam presne v takom čase, keď dlho nepršalo. A ľudia nestíhali polia polievať. Tak sme zhodnotili, že by bolo dobré modliť sa za dážď. Ale...keď sme prišli do Rumunska, hned' v ten deň som zistila, že nemám nepremokavú obuv. Nejakým omylem sme ju vyložili v inej dedinke. To by znamenalo chodiť niekoľko dní v mokrých sandáloch. Neznášam, keď je mokro a zima :) A ja sa mám modliť za dážď? Modliť sa s vierou za dážď? To znamená, že pravdepodobnosť dažďa je stopercentná :) Tak čo teraz? Ale keď tí ľudia dážď tak veľmi potrebujú... Tak som sa rozhodla spolu s ostatnými naozaj s vierou modliť za dážď... A hádajte, čo sa stalo? Áno, pršalo...niekoľko dní... :) A ja som bola šťastná. Dokonca mi ešte kamarát ponúkol svoje botasky. Naučila som sa skutočnej láske k ľuďom – chcieť dobro pre druhého, aj keby to mne malo ubrať z môjho pohodlia. Na záver už len jeden verš z Písma: „A predovšetkým majte vytrvalú lásku jedni k druhým, lebo láska zakrýva množstvo hriechov.“ 1Pt 4,8

Anička

Milosrdenství...

Je to jen pár týdnů, kdy jsme v našem kostele byli svědky svěcení místa věnovaného Božímu milosrdenství. Obraz Božího milosrdenství se přemístil z místnosti u vchodu, kam byl přístup, i když byl kostel uzavřen, a pro mnohé místa nedůstojného, do Moravské kaple. Do míst, kde je svatostánek, tělo Kristovo. Do kaple, sloužící adoraci, modlitbě, rozjímání. Do míst rozhodně důstojnějších než je místnost u vchodu.

Ve tři hodiny Korunka Božího milosrdenství, půl hodiny, hodina rozjímání před Jeho obrazem, několikadenní pěší pouť o délce mnoha kilometrů k Bráně milosrdenství. Co všechno jsme schopni podniknout, udělat, abychom si zasloužili Boží milosrdenství.

denství a ne oběť? Opravdu to chápeme?

Když ano, proč ti, kteří se milovali, spolu ani nepromluví? Proč jsou mezi námi lidé, kteří raději přejdou na druhý chodník, než by se s námi potkali? Proč bratr nepromluví se sestrou? Proč se dítě nezastaví za svým osamělým rodičem? Proč?

V té souvislosti mne napadá otázka, které místo je dost důstojné pro Krista? Které místo je dost důstojné pro toho, který se narodil ve chlívě? V jeslích, ze kterých běžně žral seno dobytek. Co je důstojné pro nás a co je důstojné pro Boha?

Přes to všechno je to krásné místo. Bylo vytvořeno s myšlenkou a citem.

A ve světle toho jsem se začal zamýšlet, co je vlastně milosrdenství. Ani tehdy, v době, kdy Bůh syn chodil mezi námi, v tom neměli jasno. Proč jinak by Kristus říkal:

„A kdybyste pochopili, co znamená: Milosrdenství chci, a ne oběť, neodsuzovali byste lidi, kteří se neprovinili.“ (Mat 12, 7)

Je to ale opravdu to, co Bůh chce a žádá? Nejsou to právě jen ty „oběti“? Kdepak je ale to milosrdenství?

Ježíš jen cituje výrok Ozeáše, proroka, ze Starého zákona.

Chci milosrdenství, ne oběť, poznání Boha je nad zápalý. (Oz6, 6)

Bůh chce milosrdenství po nás! Nechce oběti. V žádné podobě. Touží po našem milosrdenství. Milosrdenství pro sebe? Stejně jako to žádáme my? Ne! Nepotřebuje ho.

Chce naše milosrdenství jednoho ke druhému. Milosrdenství, které si dáváme vzájemně.

A co děláme my? Pomodlíme se Korunku, pak vyjdeme ven a.... Pomluvy, zloba, vztek, nadávky, osočování, naschvály. Chápeme opravdu, co po nás Bůh chce, když chce milosr-

denství a ne oběť? Opravdu to chápeme? Když ano, proč ti, kteří se milovali, spolu ani nepromluví? Proč jsou mezi námi lidé, kteří raději přejdou na druhý chodník, než by se s námi potkali? Proč bratr nepromluví se sestrou? Proč se dítě nezastaví za svým osamělým rodičem? Proč?

Proč soudíme a odsuzujeme, aniž bychom se snažili pochopit? Snažili se poznat pravdu. Ne tu jednostrannou, mnohdy lživou a zavádějící (je to ještě vůbec pravda?), která je nám předkládána. Ale pravdu. Pravdu zahrnující pohledy všech stran.

Protože nechápeme. Neumíme být milosrdní. Nevíme, co je milosrdenství. Ještě pořád, a trvá to už dva tisíce let, nechápeme.

„Naučte se tedy, co znamená: Milosrdenství chci, a ne oběť. Nepřišel jsem totiž povolat spravedlivé, nýbrž hříšníky.“ (Mat 9, 13)

Poznání Boha je nad oběti, jak říká Ozeáš, na kterého se Ježíš odvolává. Poznání Boha. Jak On projevoval milosrdenství?

Mezi své učedníky vzal celníka. Jedl a hodoval s nimi. Nebránil se mluvit se samarskou ženou (s tou by žádný slušný a pořádný žid nepromluvil!).

Místo aby nechal kamenovat cizožnici, psal do písku a pak, když všichni odešli, jí dal rozhřešení. Setkával se a mluvil s prostitutkami, zloději, malomocnými, duševně chorými, posedlými démony. S lidmi, které tehdejší většinová společnost odsoudila k životu na okraji. S lidmi, se kterými se nikdo nebavil, o které se nikdo nestarál.

Pro Ježíše nebyli nečistí. On s nimi mluvil, dotýkal se jich, uzdravoval je. Vracel jim důstojnost! A tím je vracel do života.

Kolik bylo takových, kteří nějakou hroupou chybou udělali něco zlého a přijali trest. A pak se chtěli vrátit zpět. Do normálního života, do společnosti. Jenže ta je nepřijala. Odsoudila je znova. A oni narázeli na jednu bariéru za druhou. Byli na okraji, vyčleněni, tejně jako malomocní za dob Ježíše. Jediný, kdo jim projevil pochopení, úctu, byli zločinci, a tak se z nich samotných stali nakonec jedni z nich. Zločinci.

Společnost neodpouští, netoleruje. Neví, co je milosrdenství. A tak vytváří hříšníky, zloděje a vrahy.

Neustálé posuzování, kdo je lepší a kdo horší. Kdo naplňuje a nenaplnuje požadavky. Čí požadavky? Oběť je požadavek, milosrdenství je láska, soucit a pochopení. Někdy ani nemusím chápát, stačí, když projevím malou dávku úcty. A možná ti, kteří nejvíce ublížují, jsou uvnitř nejvíce zatrpklí, zranění. Možná už oni sami „narazili“.

Ježíš podá ruku, odpustí a řekne: „Jdi a už nehřeš.“ A tím uzdraví. Pro něj má každý člověk stejnou cenu. Každý z nás jsme pro něj důležitý. Jde jen o jedno. Odpověďt mu na jeho otázku: „Chceš se uzdravit? Chceš, abych to pro tebe udělal? Věříš, že to mohu udělat?“

Ano, Bože, chci. Věřím!

Milosrdenství je účinný soucit s člověkem v nouzi, s někým potřebným či bezmocným, s člověkem zadluženým, nemajícím nárok na příznivé zacházení. (Wikipedie)

Účinný soucit s člověkem. Účinný! To znamená něco udělat. Něco udělat pro někoho. I když si to podle nás nezaslouží. To je milosrdenství. To po nás Bůh chce. Být milosrdní a nečekat, že za to něco dostaneme. Bez viditelného výsledku. Tohle je víc než všechny oběti. Nejsme to totiž my, kdo rozhoduje, jestli si někdo zaslouží nebo ne. My jsme jen lidi a nevidíme do srdcí těch okolo nás.

Co vytáhne člověka z ulice? Co ho odvede pryč z cesty zločinu? Co ho dostane ven z dluhové pasti? Co mu pomůže, když všechno ztratil, práci, rodinu, svou vlast? Co když zůstane sám a nemohoucí stejně jako nemocný u rybníka Bethesda? (srov. Jan 5)

Co? Akt milosrdenství jiného člověka.

Modleme se. Ale pak vyjděme ven a něco z těch našich modliteb zrealizujme. Udělejme. Učiřme.

Jak řekla tuším matka Tereza (a nejsem si tím vůbec jistý, že to nebyl někdo jiný): „**Jeden konkrétní malý čin je víc než tisíce rukou sepjatých k modlitbě.**“

A třeba jen to, že nebudeme soudit, odsuzovat, pomlouvat, špinít. Že budeme koukat okolo sebe a bude me vracet lidem jejich důstojnost. Stačí málo, úsměv, pozdrav. Podat roušku jako Veronika, když ostatní nadávají a plivou. Být prostě chvíli stranou těch, kteří zaručeně vědí, a zaposlouchat se do Božího hlasu. On by to tak udělal. On by to tak chtěl. Protože pro něj není nikdo NEDŮLEŽITÝ.

„**Milosrdenství chci, ne oběť.**“

Rost'a

Świętość Chrystusowego Kościoła

Jak to jest? Kościół jest niby święty, ale my – jego członkowie – jesteśmy grzesznici. Skąd zatem ta jego świętość? Świętym we właściwym i pełnym tego słowa znaczeniu jest tylko Bóg, który nikogo do osiągnięcia i zachowania tej swojej świętości nie potrzebuje. Teologicznie taka świętość nazywa się świętością ontologiczną, czyli realną, bytową, zaś świętość człowieka polega na świadomym i wolnym skierowaniu się człowieka ku najwyższej wartości, czyli ku Bogu. Ta świętość osobowa może być: świętością zwyczajną (polega ona na zachowywaniu przekazań w życiu codziennym i na wolności od grzechów śmiertelnych), świętością doskonałą (zwana też wyjątkową, a polega na wolności od grzechów lekkich i zachowaniu rad ewangelicznych) oraz świętością heroiczną (jest to świętość doskonała, obejmująca czyny zwyczajne i drobne, wymagające żelaznej

Kościołowi przysługuje świętość ontologiczna, ze względu na swego Założyciela, czyli Jezusa, który tak realnie i istotnie związał się z Kościołem, że ten stał się Jego Ciałem Mistycznym. Poza tym świętość Kościoła wynika również z prawdziwej obecności i działania w nim Ducha Świętego, oraz z przekazanych Kościołowi przez Jezusa nadprzyrodzonych środków zbadania, dzięki którym Kościół realnie uczestniczy w rzeczywistości życia Bożego oraz przekazuje to życie swoim członkom.

Świętość Kościoła w nauce Jezusa

Jezus przed swymi uczniami stawał wysokie wymagania moralne i etyczne. Zobowiązywał ich do doskonałości na miarę i wzór świętości samego Boga: „*Bądźcie doskonali jak Ojciec niebieski*” (Mt 5,48). Wskazywał na swoje zachowanie,

przedstawiony w Kazaniu na Górze (Mt 5,1-11). Doskonałość i świętość postępowania wierzących winna przewyższać zwykłą miarę i przejawiać się w doskonałym oddaniu się Bogu, aż do heroizmu życia codziennego, do wyrzeczenia się dóbr tego świata. „*Jeśli chcesz być doskonały, sprzedaj co masz i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie*” (Mt 19,21). Świętość Kościoła nie wyklucza grzeszników, bo oni zawsze będą Jego członkami. Pszenica i kąkol mają zostać na polu aż do żniw (Mt 13,30). Mimo braków, jakie stanowi grzech, świętość Kościoła nie zagubi się. Chrystus przyszedł, by zbawić to, co zginęło i takie zadanie też pozostawia swoim uczniom (Łk 15,4). Świętość Kościoła będzie się przejawiać w znakach cudownych (świętość charyzmatyczna): „*Tym zaś którzy uwierzą, takie znaki towarzyszyć będą: w imię moje złe duchy będą wyrzucać, nowymi językami mówić będą ...*” (Mk 16,17-18).

Świętość w Kościele poapostolskim

Kościół czasów apostolskich był do głębi przeniknięty powołaniem do świętości, czego wyrazem są wypowiedzi św. Pawła: „*Chrystus umiłował Kościół i wydał za niego samego siebie, by Go uświecić .../ aby osobiście stawić przed sobą Kościół jako chwalebny, nie mający skazy czy zmarszczki .../ by być świętym i niepokalany*” (Ef 5,25-27). Na innym miejscu przypomina, że Kościół jest zbudowany na fundamentie apostołów, kamieniem węgielnym jest sam Chrystus, budowniczym Duch Święty a cała „budowla” ma być mieszkaniem samego Boga. Paweł upomina tych, co sieją w Kościele niezgodę (1Kor 6,5-6), karci za niewłaściwe zachowanie się na Eucharystii (1Kor 11,17-27), surowo piętnuje swobodne obyczaje a nawet kategorycznie wyklucza ze wspólnoty chrześcijańskiej tych,

konsekwencji i wytrwałości). Można jeszcze wspomnieć o tzw. świętości charyzmatycznej, która polega na ujawnieniu się szczególnej bliskości Boga, który jest obecny przez cudowne znaki i działania dokonywane przez ludzi.

bo On „*nie przyszedł po to, by Mu służono, ale aby służył i dał życie za wielu*” (Mt 20,28). Pierwsze i fundamentalne przykazanie to przykazanie miłości Boga ponad wszystko i z nim połączone przykazanie miłości bliźniego obejmujące nawet wrogów. „Program świętości” został

którzy winni są grzechów rozpusty. Jak widzieć, bardzo surowo strzeżono tej świętości.

Świętość jako znamię Chrystusowego Kościoła

Przejawy świętości zawarte zarówno w nauce i posłannictwie Kościoła, jak przede wszystkim w życiu i postępowaniu jego członków, miały stanowić znak prawdziwości tegoż Kościoła. Wypływa to z Jezusowych słów. „Strzeżcie się fałszywych proroków, którzy przychodzą do was w owczej skórze, a wewnątrz są drapieżnymi wilkami. Poznacie ich po owocach” (Mt 7,15). Z tego wniosek, że fałszywych proroków będzie można odróżnić od tych, którzy przychodzą w imię Pana po sposobie ich etycznego postępowania. Dlatego – mówi Jezus – „tak

niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli dobre uczynki wasze i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie” (Mt 6,6). „Po tym was poznają, że jesteście uczniami Moimi, jeśli się będącie zwiazem miłowali” (J 13,35). Konkluzja jest jasna – miłość bliźniego będzie tym znakiem, przez który pokaże się i wypróbuje etyczna świętość chrześcijan.

Znamię świętości istnieje w Kościele katolickim

Kościół jest święty w swej strukturze, bo Chrystus jest święty jako Głowa Kościoła, Duch święty jako Jego dusza, święta jest też Maryja jako Matka Kościoła, święte są w nim sakramenty i cnoty – wiara, nadzieja i miłość. Wielką chlubą Kościoła jest jego moc przemienia-

nia grzeszników w świętych. Wszyscy w Kościele bez względu na swoją pozycję są powołani do świętości zgodnie ze słowami apostoła: „albowiem wolą Bożą jest wasze uświęcenie” (1Tes 4,3).

Andrzej Łukosz

Knihovnická ochutnávka

Zajisté je nám dobře známo jméno Prokopa Siostrzonka, rodáka z Českého Těšína. Do naší knihovny se dostala knížka z Edice Osudy: **Prokop Siostrzonek - arciopat břevnovského kláštera**.

Narodil se do doby, v níž měly u nás být řeholní rády s jejich mnohasetletým duchovním posláním vymazány ze života i z paměti.

Co mladého muže Petra, úspěšného studenta českotěšínského gymnázia, vedlo k rozhodnutí této svévoli čelit, zasvětit svůj život kněžskému poslání a tajně vstoupit do pronásledovaného benediktinského rádu? Po sametové revoluci přišel s několika stovkami korun v kapse do zchátrálého Břevnova, který dnes vzkvétá po všech stránkách. Vzkvétá nejen Břevnov, ale také benediktinský Broumov.

Osudy převora břevnovského kláštera Petra Prokopa Siostrzonka (řeholní jméno Prokop mu vybral v rámci šifrované korespondence opat Opasek), na jejich základě vznikla knižní podoba cyklu vysílaného Českým rozhlasem Vltava, vypovídá o sile víry a touhy, o smyslu života v pospolitosti.

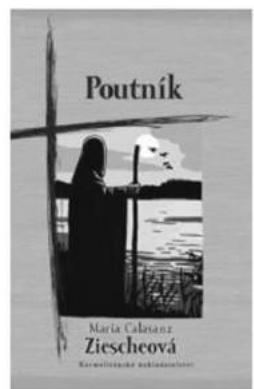
Nečekaně se stáváme svědky jedinečné dějinné události, v listopadu 2017 byl Prokop Siostrzonek zvolen 61. opatem - 2. arciovatem břevnovského kláštera.

Poutník - Maria Calasanz Ziescheová

Autorka je řeholnicí mariánské kongregace v Německu. Je autorkou úspěšného a velmi čтивého románu o Heřmanovi z Altshausenu, Dokonalá svoboda a Prázdne ruce o opatu Bernovi. Kdo knížky nečetl, vřele doporučujeme.

Román Poutník vypráví o duchovním z 8. století, biskupovi Pirminovi. Žije v době plné válek a násilí, takže jeho mise jsou nesnadné a nebezpečné. Kamkoli však na svých častých cestách přijde, chce jen jediné - postavit lidem přibytky a přinášet jim zvěst o Bohu. Pirmin obdrží příkaz, aby založil klášter na ostrově Bodamského jezera (dnes Reichenau). Klášter na území vzpurných Alemanů se Pirminovi a jeho mnichům podaří postavit jen s velkými obtížemi. Pirmin se stává prvním opatem tohoto kláštera, avšak už po třech letech musí klášter i ostrov opustit.

Dodnes ostrov na Pirmina nezapomněl. Jeho obraz má ve svém znaku a jeho socha zdraví návštěvníky na hrázi, která spojuje ostrov s pevninou.

Přejeme hezké čtení :-)

Knihovnice

Biřmování – zcela nepochopené

Ano, je tomu tak, jak jsem napsal v názvu – biřmování je skutečně nejvíce nepochopená a nepochopitelná svátost, a jelikož nám nezáleží na tom, co neznáme, ani na této svátosti nám až tak nezáleží. Kdybychom si položili otázku nač jsem tuto svátost přijal, nebo nač bych ji měl přijmout, asi většina z nás by měla problém dát dohromady pář souvislých vět. Třeba bychom něco řekli o svátosti křesťanské dozrálosti, nebo o nějakém zavření křesťanské formace.... Stalo se mi, že když jsem se ptal mladých lidí, proč chtejí přijmout biřmování, řekli mi jasné a zcela otevřeně, že jediným důvodem je to, že jim zbožná babička slíbila nějakých pár tisíc korun, když půjdou k biřmování... Smutné, že? A přímo nepřípustné!!! Nikdy a za žádných okolností. Někteří nazývají biřmování slavností rozloučení se s Církví... něco na tom bude, protože většinu mladých, kteří biřmování přijmou, v kostele o nedělích nějak nevidívám a křesťanství o velkých svátcích to není žádné křesťanství, nýbrž pouze kulturně-tradiční záležitost, velice smutná...

a do poloviny 20. stol. se běžně udíela kolem 7. roku života, tedy před 1. sv. přijímáním. Právě tady pramení katechizmové vyjmenování svátostí v pořadí: křest, biřmování, Eucharistie, smíření, pomazání, svěcení, manželství, ačkoli se dnes 2. svátost zpravidla uděluje až po 3. a 4. Standardně je udělovatelem biřmování biskup, vyjima případu, kdy křest přijímá dospělý – tehdy všechny tři iniciační svátosti (křest, biřmování, Eucharistii) uděluje kněz, který křtí a celebrouje mše sv., během které se tyto svátosti udělují. Je to stará tradice Církve, ještě z prvního tisíciletí, kdy praxe udílení všech iniciačních svátostí najednou byla běžná. Do dnes tato praxe zůstala ve východních Církvích (řeckokatolická nebo pravoslavná) a při křtu malých dětí.

Tradice udílení této svátosti biskupem pramení z raného středověku, kdy se rapidně rozšířilo území působnosti Církve, tehdy ještě nerozdělené na východní a západní a misijní činnost byla velice čilá. Toto

v Skutcích apoštolských (Sk 8, 4-17), které popisují působení jáhna Filipa v Samařsku, v důsledku kterého spousta Samařanů přijala křest, ale teprve později, skrze vložení rukou apoštola Petra a Jana, dostali Ducha Svatého.

Tady se právě dostáváme k dnešnímu významu svátosti biřmování. Člověk pokřtěný jako dítě, který prošel celou křesťanskou formací (dnes také obsahující 1. svaté přijímání a smíření), stojí před biskupem a prosí o udělení Ducha Svatého a Jeho darů (moudrost, rozum, rada, síla, umění, zbožnost a bázeň Boží) již dozrálému křesťanovi, který je přípraven svou víru žít, vyznávat a hlásat.

Svátost biřmování se uděluje vkládáním biskupových rukou na hlavu biřmovance a následně pomazáním biřmovancova čela křížmem. Je to olej, který biskup světí v katedrále na Zelený čtvrttek dopoledne, a který symbolizuje Ducha Svatého. Používá se, kromě biřmování, během křtu - pomazáním na temeno, u svátosti svěcení kněžského (pomazání dlaní) a biskupského (pomazání hlavy) a konsekrace kostelů a kamených oltářů. Během biřmovacího pomazání biskup říká: „přijmi pečet darů Ducha Svatého“. K čemu pečet? S libostí říkávám: pomazání na čelo, které je vždy vidět, je taková křesťanská espezetka... Přijímáš biřmování proto, aby z tvého života bylo vidět, že jsi křesťan, aby každý, kdo s tebou přijde do styku, skrze tvůj život mohl poznat Evangelium a spřátelit se s Kristem.

Przemek

způsobilo vznik územně velkých diecézi a z toho vyplynulo to, že biskup nemohl pokřtit všechny katechumeny. Kněží tedy křtili a jednou za čas (měřený v letech) dorazil biskup, aby doplnil křest darováním Ducha Svatého. Něco obdobného nacházíme v Písmu svatém,

Dnešní chápání svátosti biřmování je poměrně mladé. Utvářelo se v druhé polovině 20. stol., proto se někteří mohou divit, že dnes je zpravidla tato svátost udílena až po ukončení 15. roku života. Ještě v 60.-70. letech předchozího století se udělovala ve věku kolem 10-12 let

Kdo si hraje, nezlobí

VĚŘÍM V BOHA,

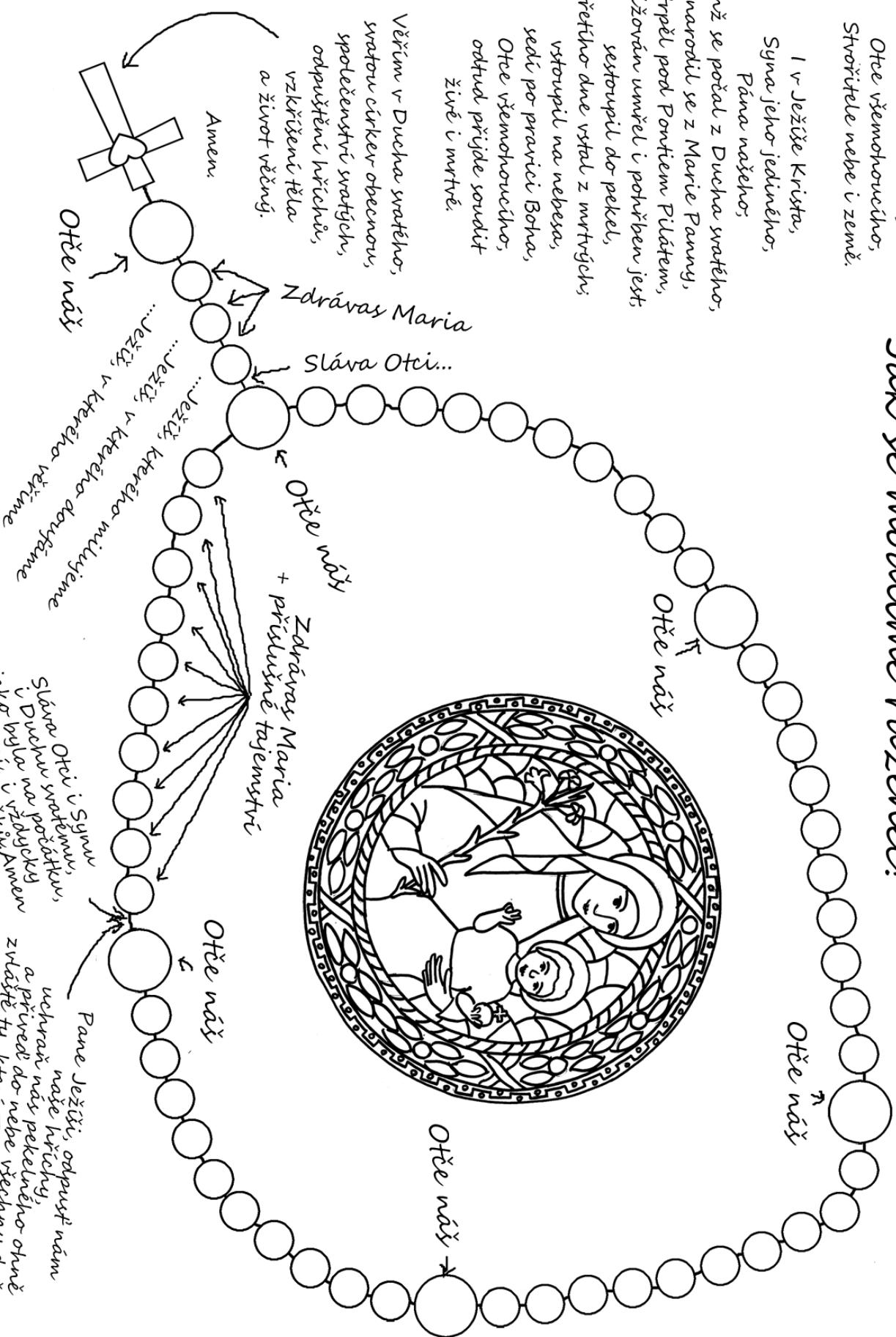
Otec všemohoucího,
Stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista,
Syna jeho jediného,

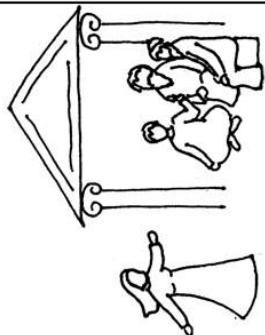
jenž se pojal z Ducha svatého,
narodil se z Marie Panny,
trpěl pod Pontiem Pilátem,
ukřižován umřel i pochřben jest;

zvoucnu do pení, třetího dne vstal z mrtvých; vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otec všemohoucího, odhud přijde soudit živé i mrtvé.

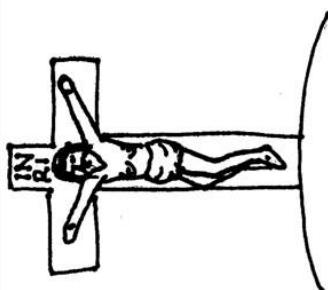
Živé i mrtvé.

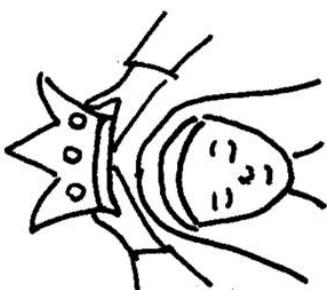
TAJEMSTVÍ
RADOSTNÉHO
RŮŽENCE

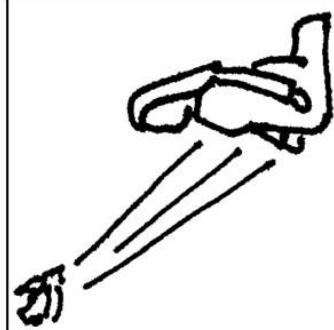
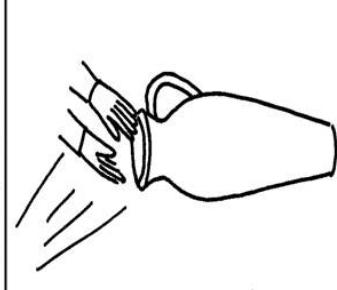
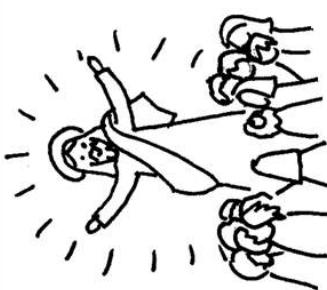
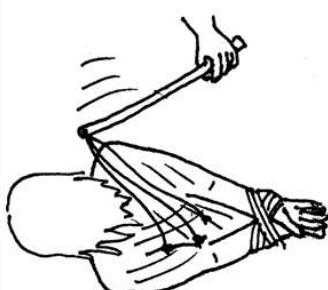
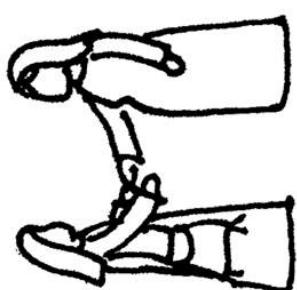
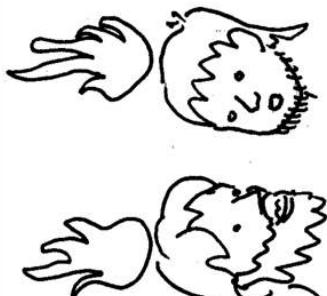
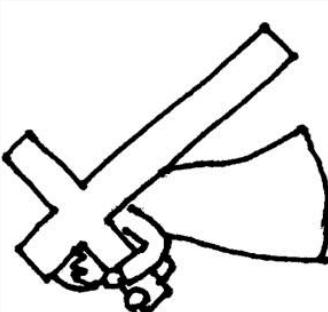
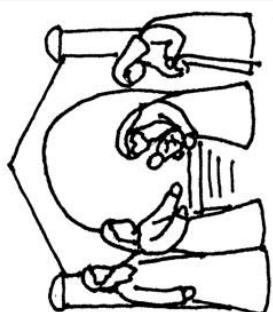
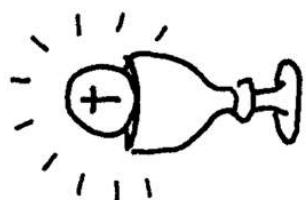
TAJEMSTVÍ
BOLESTNÉHO
RŮŽENCE

TAJEMSTVÍ
SLAVNÉHO
RŮŽENCE

TAJEMSTVÍ
RŮŽENCE
SVĚTLA

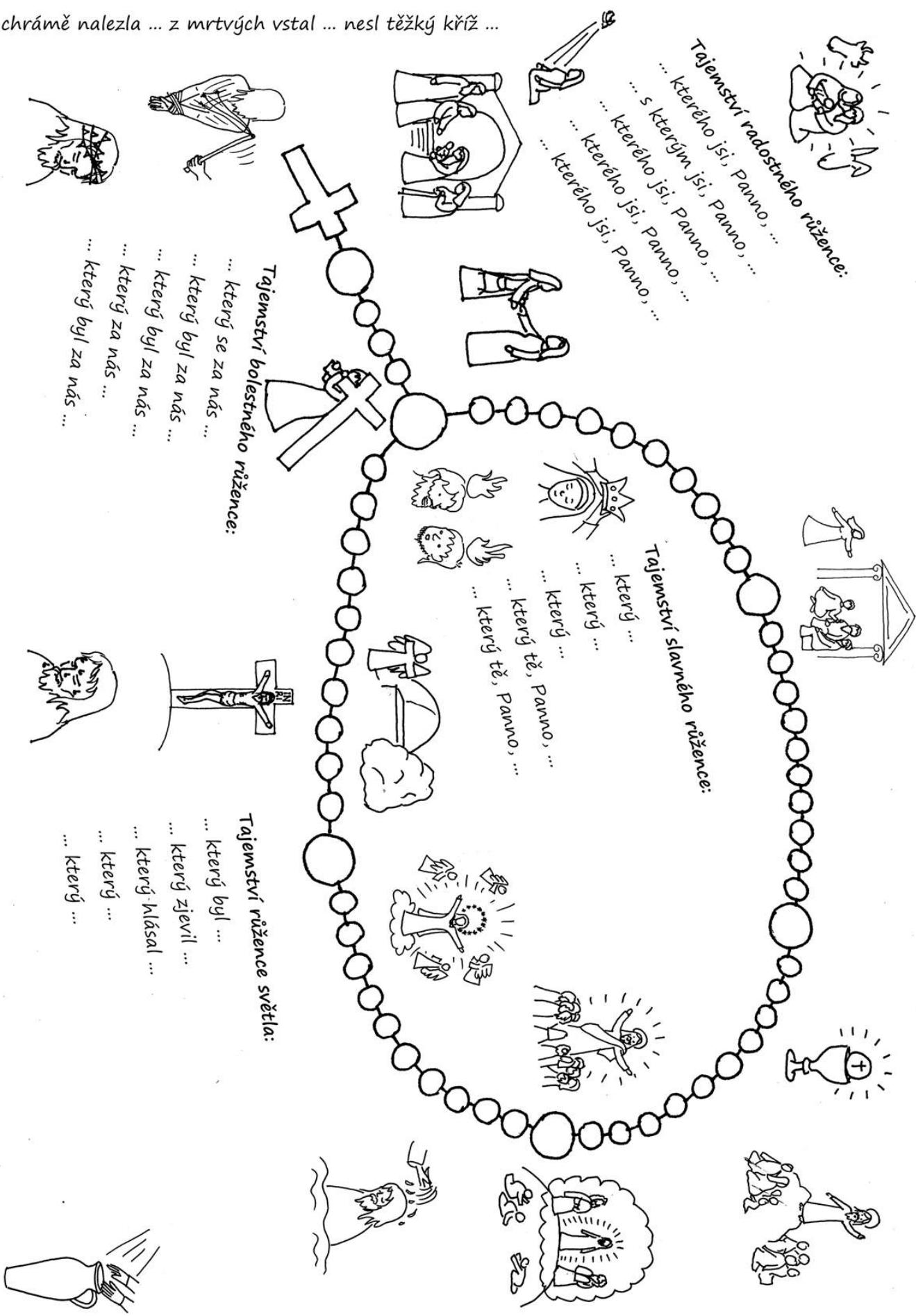

Popros rodiče, aby Ti pomohli přiřadit jednotlivé invokace k tajemstvím růžence...

v chrámu nalezla ... z mrtvých vstal ... nesl těžký kříž ...

... z Duchem svatého počala ... do nebe vzal ... ukřížován ... v Káne svou božskou moc ... v chrámu obětovala ... Duchem svatého seslal ... břcován ...

V Betléme porodila ... ustanovil Eucharistii ... krvi potl ... na nebe vstoupil ... tím korunovan ... v nebi korunoval ... pokřten v Jordánu ...

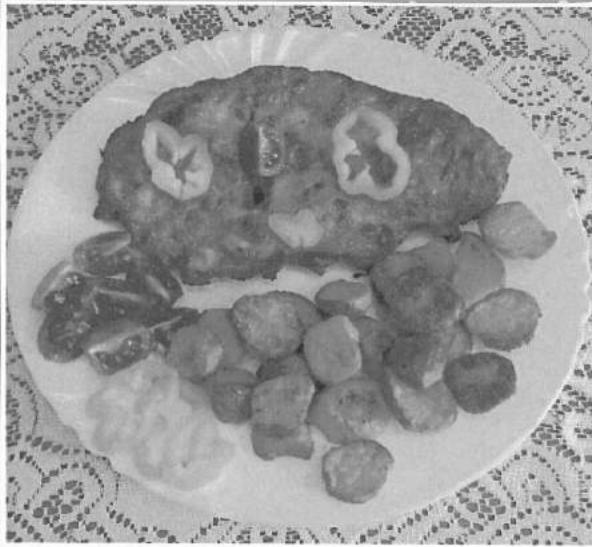

Bzozí království a vyzýval k pokání ... svatou Alžbětu navštívila ... na hore promenéni zjevil svou slavu ...

Danuta B.

ŘÍZEČKY S LEČEM

- 1 kg KUŘECÍCH PRS
- 0,7 l LEČA
- 0,5 dcl OLEJE
- 4 VEJCE
- 2 lžíce MAGI
- 250g SOLAMYLU
- ČESNEK, SŮL, VEGETA

Maso nakrajíme na nudličky a přidáme všechny ingredience. Vše smícháme dohromady a necháme odležet 1-2 hodiny.

Na rozpálené pánvi s olejem lžičkou vytvoříme placky, které opečeme z obou stran.

Dobrou
chut' přeje
Nelička Hanusková

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH

ve farním kostele a v kostele sv. Marka

08.10.2018-04.11.2018

(stav ke dni: 03.10.2018)

po 08.10.	7:00 Pl Za + Annę i Gerharda Obrusników oraz za całą rodzinę Macurów 18:00 Cz Za + Ladislava Míru (5.výr.+) a za žijící a + rodinu Mírovou, Godzikovou, Krulovou a Tabarovou
út 09.10.	7:00 Cz Za + Emila Schmucha, manželky, za + a žijící členy, s prosbou o zdraví a Boží požehnání pro ně
st 10.10.	7:00 Pl Za Marię Polákovą 17:00 Cz Za + Adolfa Szajtra, jeho ženu Marii, syny Antonína, Aloise, Boleslava, jeho ženu Vilmu a rodiče z obou stran
čt 11.10.	7:00 Cz Za + Vladislava Waschka 18:00 Pl Za rodzinę Ondruchów oraz za dusze w czyścu cierpiące
pá 12.10.	7:00 Pl Za + Ludwika Szkanderę, jego rodziców i siostry 18:00 Cz Za kněžská a řeholní povolání
so 13.10.	7:00 Cz Za + Zdislava Bystroně 18:00 Pl Za naszą wspólnotę parafialną
ne 14.10.	6:30 Pl Za + Henryka Hanusa (10.roczn.+), żonę Marię oraz za + i żyjącą rodzinę Musiołek i Hanus 8:00 Cz Za Arnolda Ponču, jeho rodiče a za žijící členy rodiny, s prosbou o ochranu Boží a Panny Marie 9:30 Pl Za + rodziców Helenę i Jana Orehek oraz za dusze w czyścu cierpiące 11:00 Cz Za opuštěné duše v očistci, s prosbou o dary Ducha Svatého pro vnoučata, postižené dítě, lásku a porozumění v rodině a s prosbou o Boží milosti kněžím naší farnosti 18:45 Cz Za + rodiče Ilonu a Františka Guciurovy, za + prarodiče z obou stran, s prosbou o Boží ochranu, požehnání a pomoc pro žijící členy rodiny
po 15.10.	7:00 Pl Za + Wilhelma Burka (niedož. 100), jego żonę Marię i za żyjącą rodzinę do Opatrzności Bożej 18:00 Cz Děkovná za dar života maminky
út 16.10.	7:00 Cz Za + rodiče Marii a Františka a za P. Vavřince Mitáčka
st 17.10.	7:00 Pl 18:00 Cz Za + Fridolinu Valovou, manžela Josefa a rodiče z obou stran
čt 18.10.	7:00 Cz 18:00 Pl Za + Danutę Trzaskalik, + rodziców z obu stron, za szwagierkę Barbarę, szwagrów Józefa i Eduarda, prosząc o pomoc Bożą dla żyjących członków rodziny
pá 19.10.	7:00 Pl Za + Hermana i siostrę Hildegardę Paris, za + męża Richarda Śwana, rodziców, 2 braci, za + Paulinę i Karola Posmyk, za całą żyjącą rodzinę Neborowski, Plura oraz za dusze, o których nikt nie pamięta 18:00 Cz Za + Stefanii Brecherovou, manżela, jejich dzieci Karla, Františka, Josefa a Gertrudu a za žijící členy rodiny
so 20.10.	7:00 Cz Za + Emila Juránka, manželku, syna, rodiče z obou stran, za žijící rodinu do ochrany Boží a Matki Boží Fryštátské, s prosbou o dar víry 18:00 Pl Za + Bertę Mařák, jej męża Antoniego, za + Wandę Brzezną, jej męża Józefa i syna Alojzego oraz za dusze w czyścu cierpiące
ne 21.10.	6:30 Pl Za + Rudolfa Brodę, żonę Alojzję, synów Ernesta i Wilhelma, Zofię Brodową oraz za + Franciszka i Stefanię Hemanów 8:00 Cz Za rodiče Rudolfa a Otýlie Kucharczykovy a za žijící členy rodiny do ochrany Boží 9:30 Pl Za + Alojzego i Helenę Kunschke, córkę Jadwigę, rodzinę Žaganów, Śmiejów, dusze w czyścu, powierzając je Opatrzności Bożej 11:00 Cz Za + Ondřeje Capka (2.výr.+), s prosbou o dar zdraví a Boží požehnání pro žijící členy rodiny 18:45 Cz Za naše farní společenství

po 22.10.	7:00 Pl 18:00 Cz Za manžela (nedož.80), s prosbou o spásu jeho duše
út 23.10.	7:00 Cz
st 24.10.	7:00 Pl Za žijících i + členkův wspólnoty Žywego Różańca 18:00 Cz Za + Natalii a Josefa Gospodarczykovy, + Terezii a Vasila Gospodarczykovy, za + Marii Szeligovou, + Emila Szotka a za + Viktora Gospodarczyka a jeho ženu
čt 25.10.	7:00 Cz 18:00 Pl Za rodinę Kubienów oraz za dusze w czyścu cierpiące
pá 26.10.	7:00 Pl Za + Józefa Łukosza, žonę Annę i rodziców z obu stron 18:00 Cz Za + Josefina a Karla Stoszkovy, + Annu a Josefa Peřichovy, + Evženii Peřichovou, + Janu Vonzinovou a celou rodinu do ochrany Matky Boží Fryštátské
so 27.10.	7:00 Cz 18:00 Pl Za + Franciszka Schútza, Stefanię i Karola Donocik, Wilhelma, Marię i Ludwika Eliasza, Helenę i Karola Hanzel, Zosię i Władysława Witosz, Helenę i Wiktorę Zbijowski
ne 28.10.	6:30 Pl Dzięczynna za 60 lat małżeństwa państwa Swaczyna oraz 85. urodziny Eduarda Swaczyny, prosząc o opiekę i laski Boże 8:00 Cz Za + manželku Annu Jaworkovou (3.výr.+), za rodiče z obou stran a za žijící členy rodiny do ochrany Panny Marie 9:30 Pl Za Karolinę Wawrzyczkową, rodziców, męża oraz rodzinę Wawrzycz-kową, Jopkową, Byrtusową, prosząc o Boże błogosławieństwo dla żyjących członków rodziny 11:00 Cz Děkovná za 80 let života a za celou + a žijící rodinu Kusnierzovou 18:45 Cz Za žijící členy rodiny z obou stran, s prosbou o větší víru, zdraví, pokoru a dary Ducha Svatého
po 29.10.	8:00 Pl Za naszą wspólnotę parafialną 17:00 Cz Za + rodiče Annu a Rudolfa Ryglovy, + manžela Oldrzechy Rudola, rodiče a za + rodiny z obu stran
út 30.10.	8:00 Cz
st 31.10.	8:00 Pl 17:00 Cz Za zemřelé z naší farnosti pohřbené tento měsíc beze mše svaté
čt 01.11.	7:00 Pl 8:00 Cz 16:00 Cz Za + Jarmilu a Ladislava Vrtalovy, dceru Helenu a žijící členy rodiny Vrtalové 17:00 Pl Za + rodziców Józefa i Marię Parchańskich oraz za + Elżbietę Cyganek
pá 02.11.	7:00 Cz Za + Ervína Kotlarika, manželku, syna, zetě, rodiče z obou stran a za + z rodiny Zuziakové a Čiernikové 8:00 Pl 16:00 Pl Za + Antoniego i Elżbietę Waliców oraz za + i żyjących członków rodzin 17:00 Cz Za + Annu a Jana Wojnarovy, syna Eduarda, rodiče z obou stran, rodiny Wojnarovou, Landeckou, za opuštěné duše, s prosbou o pomoc a ochranu Matky Boží Ustavičné pomoci
so 03.11.	8:00 Cz Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské 17:00 Pl Za + karwińskich chórzystów, szczególnie za chórzystów „Liry”
ne 04.11.	6:30 Pl Za + Antoniego Podstawkę, žonę Annę i za + z rodiny 8:00 Cz Za žijící a + rodinu Kremerovou, Brecherovou, Slabou a za duše v očistci, na které nikdo nepamatuje 9:30 Pl Za + męża Karola, Annę, Karola Góreckiego, rodziców Karola i Zofię Kunców oraz za + członków rodzin Vyvlečka, Górecki, Kunc, Kaczyński i Hoffman 11:00 Cz Za + Boženu Bielczykowou, manžela Jana, rodiče a sourozence, za žijící členy rodiny do ochrany Boží 18:45 Cz Za naše farní společenství

Omlouváme se za případné chyby ve jménech, úmyslech a časech mší svatých.

Naleznete-li takovou chybu, kontaktujte nás, prosím.

**Zapsat úmysl na „volné mše“ je možné
v úředních hodinách ve farní kanceláři!**

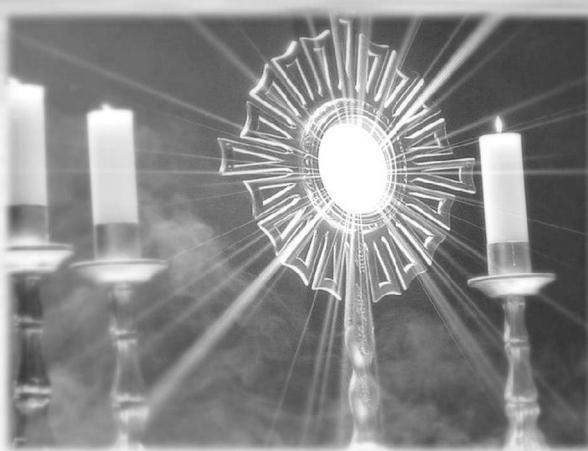
(výjimka: úmysly v právě probíhajícím týdnu lze zapsat v sakristii)

Co nás čeká..a nemíne

Adorace, pobožnosti:

Každý čtvrtok - začíná bezprostředně po ranní mši svaté společnou modlitbou Korunku k Božímu Milosrdenství (CZ), ukončení vedené, v 17:30 společnou modlitbou Korunku k Božímu Milosrdenství (PL) a svátostným požehnáním.

1. pátek v měsíci – 02.11. - eucharistická pobožnost s modlitbou Litanií k Srdci Ježíšovu, zásvětnou modlitbou a svátostním požehnáním: bezprostředně po ranní mši svaté začínající v 8:00 PL; a v 16:45 hod. CZ. Od 15:00 hod. možnost tiché adorace Krista v Eucharistii. Po večerní mši svaté vedená adorace s modlitbou chval, proseb a díků.

Návštěvy nemocných:

pátek 12.10. od 9:00 P. Stanisław
(místo 1. pátku října)

pátek 02.11. dopoledne (zhruba od 9:00)

Liturgický kalendář:

pondělí 15.10. – památka sv. Terezie od Ježíše,
panny a učitelky církve

úterý 16.10. – slavnost sv. Hedviky, řeholnice,
hlavní patronky Slezska a ostravsko-
opavské diecéze

pondělí 18:00 CZ (sv. Marek),
úterý 7:00 CZ

středa 17.10. – památka sv. Ignáce Antiochijského,
biskupa a mučedníka

čtvrtok 18.10. – svátek sv. Lukáše, evangelisty
7:00 CZ, 18:00 PL

neděle 21.10. – den modliteb za misie

neděle 28.10. – slavnost výročí posvěcení kostela

čtvrtok 01.11. – slavnost všech svatých
středa 17:00 CZ,
čtvrtok 7:00 PL, 8:00 CZ, 16:00 CZ, 17:00 PL

pátek 02.11. – vzpomínka na všechny věrné
zemřelé
7:00 CZ, 8:00 PL, 16:00 PL, 17:00 CZ

Ostatní:

Ve středu 10.10. bude **večerní mše sv. již v 17:00**
a bude určena především (ale nejen) **dětem**. Po mši je
pro děti od 2. třídy připraven program v katecheticém domě.

V neděli 14.10. budeme v kapli v Karviné - Starém Městě prožívat pouť sv. Hedviky.
Mše svatá zde bude v **11:00** polsky.

V neděli 14.10. bude v **15:00** v kostele sv. Petra z Alkantary koncert z cyklu Hudební výlety pořádaný Svatováclavským hudebním festivalem. V programu: Bach, Albinoni, Dvořák / Biblické písni. Vystoupí: Stadlerovo klarinetové kvarteto a Martin Gurbal' (bas).

V neděli 21.10. budeme v kostele v Karviné - Dolních prožívat pouť sv. Petra z Alkantary. Mše svatá zde bude v **9:30**.

V neděli 21.10. budeme v Církvi prožívat **misijní neděli**. Odpoledne bude v 15:00 růžencová pobožnost a po ní zahájíme farní **Misijní Jarmark**.

V neděli 28.10. budeme v kostele v Karviné-Fryštátě i v Karviné-Dolech slavit **slavnost výročí posvěcení kostela – „krmáš“**.

V neděli 04.11. budou **dušičkové pobožnosti na hřbitovech**. V Karviné-Dolech po ranní mše sv., a na ostatních hřbitovech odpoledne, od 14:00.

Po celý **říjen** zveme ke společné **modlitbě růžence** v kostele. Ve všední dny v **17:20** (výjimka středa 10.10. – v 16:20) je modlitba vedena laiky. V neděle v **15:00 růžencová pobožnost** vedena kněžími. Neděle 07.10. CZ, 14.10. PL, 21.10. CZ, 28.10. PL.

Od 28.10. bude po dobu platnosti zimního času změna pořadu bohoslužeb v obou fryštátských kostelích. Ranní mše svaté budou v 8:00 a večerní v 17:00.

Pojed'te s námi na výlet

Dovolte mi, abych se podělil s tím, proč vznikla tato má aktivita. Z farního tábora se mi vrátila dcera zcela nadšená. Vedoucím se podařilo, podle jejího vyprávění, vytvořit moc hezkou atmosféru.

Chtěl jsem proto vytvořit prostor, kde by se nejen tyto děti mohly pravidelně potkávat. A pokud budou mít zájem a přidají se i další děti, rodiče a mládež, budeme samozřejmě jen rádi. Jestliže nám svěříte děti, mohou jet děti i bez rodičů. Zvažte jen náročnosti trasy, znáte své děti nejlépe, a patřičně je vybavte.

Výlety, které připravuju, mají vždy variantní cíl podle počasí, aby si zájemci termíny, které v závěru uvádím do konce školního roku, mohli zapsat dopředu do kalendáře s jistotou, že se akce bude opravdu konat. Vyrazíme prostě za každého počasí. Po cestě si s dětmi určitě i něco zahrajeme.

Koneckonců i první výlet, na který dorazili kvůli nejasnému počasí jen tři účastníci, se také konal. Trasu jsme upravili podle složení a nasbírali cestou dva košíky hříbků.

Jedna duchovní poučka říká: „Nadpřirozené předpokládá přirozené.“ Doufám, že se vytvoří alespoň z dětí parta, která jim později v dospívání pomůže prožívat a zachovat si víru a touhu se setkávat v nějakém společenství a víru společně prožívat.

Nejbližší výlet: Skalka - Kostelky

Pro děti bez doprovodu sraz v 7:40 hodin

Odjezd: vlakem Karviná žel.st 7:56 – Mosty u Jablunkova žl.st. 8:52

Trasa: Po červené přes chatu Skalka na rozcestí Kostelky – pak po modré dolů – Mosty Šance – Mosty zastávka vlak – 9 km

Zpět nejpozději

Mosty u Jablunkova žl.st. – zastávka 15:53 (OS 2908 + OS2944) - Karviná žel.st - 16:58 hodin

V případě velké nepřízně počasí náhradní program:

Aquapark Bohumín, odjezd 7:59 hodin - návrat 11:45 hod Karviná

(Vstup děti 115 Kč/ 3 hodiny, dospělí 215Kč/3 hodiny)

Termíny dalších výprav:

Rok 2018 - 13. říjen; 17. listopad; 1. prosinec; 31. prosinec

Rok 2019 - 19. leden; 16. únor; 16. březen; 19. duben = Křížová cesta dle programu organizátorů ve farnosti; 18. květen; 8. červen

Další info: Karel Houdek. mobil: 731 508 202, email: karel.houdek@centrum.cz

Program Akademie pro třetí věk 2018-2019

Akademie pro třetí věk je určena pro všechny bez rozdílu vzdělání, obsahuje přednášky z různých oblastí např. biblistiky, dějin, psychologie, liturgiky, církevního práva a umění.

Ostrava – sál biskupství 9 – 11. 30 hodin

Datum	Téma	Přednášející
11. 10. 2018	Zahájení, mše sv. v kostele sv. Václava Paniku a strach dnešního světa překonává křesťanská naděje	ThDr. Josef Hromádka
15. 11. 2018	Vietnam a Kambodža	P. Mgr. Jan Linhart
13. 12. 2018	Advent a vánoční svátky o století zpátky	ThLic. PhDr. Marek Matějek, Ph.D. Th.D.
17. 1. 2019	Ústav pro studium totalitních režimů (představení instituce) Výroky magisteria k totalitním režimům (přehled postojů zejména papežského magisteria k totalitním režimům)	PhDr. ThLic. Michal Sklenář, Ph.D. et Ph.D. z Ústavu pro studium totalitních režimů
14. 2. 2019	Německá katol. komunita na severní Moravě a ve Slezsku v 1. pol. 20. stol. na životním příběhu biskupa Mons. ThDr. Josefa Schinzela (150. výročí jeho narození)	P. ThLic. Jan Larisch, Th.D.
14. 3. 2019	Ježíšovo utrpení a smrt podle svědectví čtyř kanonických evangelii	Doc. Dr. Petr Mareček, Th.D.
11. 4. 2019	5 jazyků lásky v rodině i jinde aneb, „Má mě rád, nemá mě rád“?	Bc. Marcela Řezníčková (z Centra pro rodinný život Olomouc)
16. 5. 2019	Církev podle papeže Františka	P. Dr. Daniel Vícha
13. 6. 2019	Gender – ohrožení manželství a rodiny a mše sv. na závěr roku	P. Mgr. Jan Czudek, Th.D.

Změna programu je vyhrazena!

Příspěvek na celý rok je 300 Kč, při vstupu na jednotlivé přednášky 35 Kč.
Kontakt: Marie Göttlicherová, 731 534 062, Ludmila Kaňoková, 734 876 497

Karvinské varhany

Varhany, úžasný nástroj, který v našem kostele už desítky let zní při měsích a jehož tóny dokáží rozechvět každou buňku v našich tělech. Nástroj, který obdivují návštěvníci našeho kostela, stejně jako umělci, kteří měli tu možnost na ně, nebo s nimi v doprovodu, hrát a koncertovat. Nástroj, který udivuje a překvapuje lidi z nejrůznějších míst. Mnozí se diví, že se v, podle nich „zapadnuté Karviné“, nachází takový skvost.

Karvinské varhany, název festivalu, který už čtrnáct let vždy v září prozařuje naše nedělní odpoledne. 14 let, 56 nedělí. Kolik umělců, kolik hudebních těles, kolik skladeb znělo za tu dobu naším kostelem? A hlavním pojtkem toho všeho byly, jsou a dej Bůh, že stále budou, Naše varhany.

Letos slaví Karviná 750 let od svého vzniku, a tak byl výběr účinkujících vcelku nasnadě. Byli to ti, kteří jsou nějakým způsobem s Karvinou a Slezskem spojeni.

Polský hudebník Józef Skrzek, karvinská rodačka Anna Tomanková – Muchová s manželem Ondřejem, rodina Syrkova a Grażyna Wilk-Biernot, Marta Wierzgoń a Koncertní sbor Permoník, to byli ti, kteří po čtyři neděle letošního září dělali

radost všem, kteří si je přišli poslechnout, i těm, kteří měli dojmy a zážitky zprostředkovány „jen“ od návštěvníků koncertů.

Omlouvám se předem, že nejsem schopen dát ucelený pohled na letošní ročník. Každý z jednotlivých koncertů by si zasloužil samostatný článek. A byly by to články plné obdivu, uznání a nádherných dojmů, které jednotliví umělci v srdečích těch, kteří se přišli podívat a poslechnout si, zanechali.

Byl jsem účasten třetího koncertu, rodiny Syrkovy a Grażyny Wilk-Biernot, proto píše hlavně o něm. Jsem přesto přesvědčen, že slova, která budete číst, platí stejnou měrou pro všechny ostatní koncerty.

Kolik času, kolik práce zabere organizace jednoho ročníku? To si my, „obyčejní“ návštěvníci, nedokážeme ani představit. Dlouhé měsíce příprav, výběru účinkujících, výběru skladeb, jejich nacvičování. Zkoušky a cizelování každé minuty z té hodiny, která pak uteče jako mávnutím kouzelného proutku. A zůstanou jen vjemy, pocity, rozechvělé nitro, někdy slzy na tváři, bušící srdce a stažené hrdlo z té krásy...

Ani letos tomu nebylo jinak.

Rodina Syrkova, její jednotliví členové rozeznívají píšťaly našich varhan už léta. Tři generace? Čtyři? Dnešní potomci těch, kteří vystupovali, už na ně také hráli a příležitostně hrají. A rodiče vystupujících? Ti zpívali alespoň ve sboru. Hudba se stala přirozenou součástí jejich života a je to znát.

Koncert otevřely jemné tóny varhan, které rozeznívaly prsty Tomáše Syrka. Jako by cvrlikal ptáček. I tak jemně dokáží znít varhany. Dokáží buráčet jako hrom a pak znít jemně jako vánek.

Další část koncertu byla v režii Stanislavy Syrkové a Grażyny Wilk-Biernot, jejího nádherně zabarveného hlasu. Varhany a zpěv. Krásné spojení. Jeden nástroj a tolik barev. Jeden hlas a tolik podob.

Třetí část patřila Dance Syrkové a Komornímu sboru kostela Povýšení Svatého Kříže, který vedla pevnou rukou dirigentka Monika Káňová. A závěrečná skladba? Ta patřila všem účinkujícím. Dance, Tomášovi, Grażyně, Stanislavě i komornímu sboru. Všichni se zapojili. S vervou a nadšením. Na všech bylo vidět, jak rádi jsou, že tam mohou být.

Tomáš původně ani nechtěl poslední skladbu, která zazněla, Hymn trzeciego tysiąclecia, doprovázet, jelikož je napsána pouze pro klavír. Názor změnil při první společné zkoušce, kdy aranžmá s varhanami vyznělo více než působivě. Při zkoušce v kostele i ostatním účinkujícím došlo, že to není legrace a koncert je za dveřmi. Začali si nějak více uvědomovat svou zodpovědnost za provedené skladby. Svou zodpovědnost jednoho k druhému i k divákům.

Bylo to úžasné zakončení. Klavír, varhany, sólový zpěv, sbor rozdělený na dva samostatné celky... A při tom vše tak nádherně propojené

v harmonickém souznení akordů. V závěrečných minutách byl kostel plný nejrůznějších zvuků. Nejrůznějších tónů. Něžných i burácejících, hladících i burcujících. Člověk ani nastačil sledovat, který je jaký. Všichni, kdo jsme tam byli, diváci i účinkující, jsme chvílemi přestávali dýchat. Hrdla se nám stahovala a do očí se draly slzy. Ten zážitek se nedá zprostředkovat slovy, to se musí zažít. Sboristé měli problém dozpívat. Diváci si utírali oči. A snad všichni měli husí kůži a cítili povznesenou náladu. I toto dokáže hudba. Hudba, která se dělá srdcem, s láskou a s plným nasazením.

Vy, kdo jste tam byli, víte, o čem píšu. Řekněte to dál. Podělte se s ostatními o ten nevšední zážitek. Pozvěte je na příští koncert.

To vše by však nebylo možné bez práce někoho, kdo přišel s myšlenkou a následně té myšlence s pomocí Boží vdechl život. A již čtrnáct let pracuje na tom, aby i příští rok zněly naše varhany na festivalu Karvináské varhany. Aby našel a pozval dal-

ší zajímavé umělce, lidi, kteří jsou ve svém oboru dobrí, protože mu zasloužili život a dali mu svá srdce. To všechno by nebylo bez energie a práce paní Marty Wierzgoń. Díky ní každý rok v září znějí varhany ať už sólově nebo jako doprovod významných umělců a hudebních těles.

Ona je srdcem, troufám si říci, Našeho festivalu, ostatní jsou jeho údy. Propojením všech vzniká něco nepředstavitelného, dech beroucího.

Děkuji všem, kteří se podílejí na přípravě a realizaci.

Děkuji, paní Marto, za Vaši energii a práci.

Děkuji, že jsem mohl být při tom.

Předejme to dál. Ať co nejvíce lidí ví, že „Karviná žije“.

Karvináské varhany skončily, ať žijí Karvináské varhany 2019. Patnáctý ročník.

Rost'a

14. ROČNÍK FESTIVALU VARHANNÍ HUDBY
KARVINSKÉ VARHANY

Koncerty každou zářijovou neděli v kostele Povýšení sv. Kříže, Karviná-Fryštát

V rámci letošního festivalu se představí:

2. 9. 2018 v 16:00 hodin
 Józef Skrzek, PL

9. 9. 2018 v 16:00 hodin
 Anna Tomáková-Muchová a Ondřej Mucha, ČR

16. 9. 2018 v 16:00 hodin
 Syrkovi a Grażyna Wilk-Biernot - Dana Syrková, Stanislava Syrková
 Tomáš Syrek a Smíšený komorní sbor, ČR

23. 9. 2018 v 16:00 hodin
 Marta Wierzgoń a Koncertní sbor Permoník, ČR

"koutek" Milosrdenství v Moravské kapli posvěcený v neděli 16.09.2018

